

Redactor responsabil si proprietar
Dr IUSTIN ARDELEAN.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe 1/4 de an	2 coróne	Pentru România și
Pe 1/2 de an	4 >	străinătate, un an 20 fr.
Pe un an	8 >	

Curs practic de iubire.

N'avem de gând să dăm definiția noțiunii *iubire*; cei mai mulți știu ce au să înțeleagă sub acest cuvânt. Iubirea e foarte veche. Probabil, a fost importată în Europa prin Fenicienii. E de multe specii: avem iubire de mamă, patrie ș. a. Ne vom ocupa însă numai de iubirea, care a fost cântată de mulți poeți, precum Bolintinean, Alexandri, Eminescu și alții.

În privința etății în care se ivește iubirea legi absolute nu sunt. La bărbați aflăm iubire dela 20—60, ani la femei dela 15—40 ani. Ba chiar și peste acest hotar, dar în astfel de vristă iubirea arare ori e încoronată de succes.

Pregătiri prealabile. Dacă cineva s'a hotărât cu toată seriozitatea să se îndrăgiască, înainte de toate trebuie să-și dea seamă de consecvențele pașului său. Noi ne vom nizuși a da unele îndigitări numai pe seama celor cari nu se sparie de cuvântul *căsătorie*. Amoriizații diletanți vor trebui să se fericiască cum vor ști ei.

Odată hotărâți, trebuie să ne alegem o persoană

demnă de iubire. Bărbații aleg spre acest scop dame, și damele — bărbați.

Observăm de dragul începătorilor, că predilecția pentru avantaje esteriore de multe ori pricinuieste rele nespuse. Câți inși, cari iubiau numai părul blond, au suferit multe netericiri din cauza blondinelor, pe când cu o brunetă ar fi putut să ajungă culmea fericirii. Sentiment curat și spirit de căsnicie sunt lucruri principale. Avantajele aceste însă nu se pot cunoaște pe promenadă sau în sala de bal, și de aceea tot amori-zatul va avea să tindă să ajungă cât mai curînd în casa celei de care dorește a se amoriza. Piedecile n'au să-l descurajeze; o mână darnică le învinge toate. În caz de nevoie poate să-și ia refugiu la mituirea căsenilor, a servitorimii ș. a. — escepționând numai părinții.

Apropierea dintii. În orașe mari apropierea e prea grea, și bărbații au să întrebuițeze foarte des șiretlicuri nenumărate. Multe dame își țin de ambiție să întimpine privirile calde ale bărbaților cu ochiri reci; mai ales damele până la 30 ani. Mai apoi și aceste sunt mai accesibile. Un prilej bun de-a lega cunoștință ofer plimbările pe promenadă, unde bărbatul, fie chiar

și din depărtare, poate da fetei să înțeleagă că a făcut asupra lui impresie adâncă. Trebuie să se feriască însă de oftări prea sgomotoase, ca nu cumva să devină ridicol.

Damele din partea lor nu trebuie să și asume un aer de suverană indiferență, pentru-că începătorii prea ușor se sparie și nu mai revin cât e lumea. Fetele trebuie să se deprindă să priviască neobservat cu coada ochiului, ca să-și poată croi judecată despre cel care vine în urmele lor. Dacă ambii se află pe stradă, fata va face bine să se opriască înaintea unei vitrine, ca astfel să-și poată tinde bărbatului posibilitatea să-și grăiască. Pe promenadă scapă mănusa, batista sau evantașul, ca din întâmplare. Fiecare bărbat cu intenții serioase va grăbi a le ridica și predându-i-le, îi va adresa câte-va cuvinte corăspunzătoare.

Fată fățărește surpriză. Mulțumindu-și trebuie să-l încurajeze prin un zimbet discret. Tinărul va face bine să-și predea îndată un bilet de vizită. E consult însă să-l întoarcă și pe dos, să vază de nu a însemnat pe laturea asta ceva glumă ambiguă, sau rufele date la spălătorie.

Intâlnirea. Acum ajungem la *rendez-vous*. Alegerea unui loc potrivit nu-i ușoară. Regulă generală e: la spatele părinților. Locuri predilecte sunt: grădinile publice, promenările și espozițiile. Și peronul *gărilor* e loc acomodat, căci dacă tinerii se sărută, n'o să bată la ochii nimenui; toți vor crede că e o perechi ce-și ia rămas bun. Tinerii trebuie însă să se feriască, să nu se sărute după ce pleacă trenul.

Sărutatul. Capitolul ăsta tratează despre o chestie delicată. Sărutatul nu se poate învăța din carte, ci numai prin practizare. Cu nițică bunăvoință din partea damei, și începătorii în curînd își vor însuși însă pracsă recerută.

Dacă socotești că fata n'ar lua în nume de rău de i-ai da o sărutare, o cuprinzi cu dreapta după talie, cu stînga îi strîngi mâinile și cu o mișcare ușoară de cap te apropii de buzele ce vrea să le săruți. Bărbații închid ochii, damele nu. Durata unei sărutări diferă după împrejurări. Dacă nu-i nime în apropiere, de obicei e mai lungă. Sărutările sgomotoase numai la țară sunt practizate. Sărutarea orașanului abia se aude.

Fata, după sărutare, trebuie să facă doi pași înapoi și să zică: »Domnule Sandu, ce ai făcut!«

Firește, fata va alege alt nume de botez, dacă respectivul nu s'ar chiema Sandu.

Tinărul apucă ambele mâni ale fetei, ce se preface că vrea să fugă, și-i șoptește: »Idolul meu!«

Fata îi răspunde cu supărare fățărită: »N'am așteptat asta dela d-ta!« — Și acum se va depărta.

Sărutatul mânilor e numai espedient de nevoie. Dacă fata pe mâni are mănuse, trebuie să-i întorcă mâna, când — la nasturi — vei zări un luminiș, unde vei săruta-o.

La întâlniri ulterioare e de prisos s'o ții de mână. *Șapte de dragoste.* Un capitolu foarte greu. Trebuie

încunjurate temele politice și chestiile confesionale, și espresiile să fie cât mai poetice. Mici versuri de dragoste plătesc mult. E poate de prisos să spunem, că un amorizat s'ar face de rîs dacă ar declama »*Mihnea și Baba*« de Bolintinean, »*Satira II.*« de Ascanio și a.

Fetele tinere sunt foarte accesibile pentru comparații luate din botanică. Spre pildă poți începe: »Domnișoară, ești ca un boboc.« — Dacă dama e mai înaintată în vristă, o numești trandafir înflorit. Trebuie să-și spuie că ea ție unicul gând, că zi și noapte numai la ea te gîndești, că noaptea numai de ea visezi. Fata, de obicei, nu zice nimic. Nu strică însă dacă din vreme în vreme oftează ușor.

Dacă tinărul nu mai știe ce să-și spună, îi apucă mâna, o strînge și-i șoptește, — ca în capitlul despre sărutări — »Idolul meu!«

Nu mai e modă să îngenunchi ca mai de mult. Dacă însă terenul e potrivit, tinărul o poate risca. Mai nainte însă va face bine să ridice puțin pantalonii, ca îngenunchiînd nu cumva să se găuriască la genunchi.

Sfaturi pentru mirese. Fiecare damă ușor își știe da seamă de intențiile amoretului ei. Îl silește să se declare și-l conduce apoi la părinți, ca împreună să desbată cele materiale. De multe ori mama — înțeleasă cu fata — pe neașteptate surprinde tinera perechi amoretată, la o întâlnire. Espedientul ăsta une ori grăbește declarațiile tinărului, dar numai în cazuri extreme trebuie întrebuițat.

Mai bine e dacă fata începe a spune că eași face pâlăriile, că știe fierbe și că preferă căsnicia pacinică sgomotului petrecerilor. Dacă tinărul umblă deja la casă, fata cere împrumut o mașină de cusut și afirmă că ea-și coase hainele. De însemnat e, ca tinărul s'o găiască totdeauna brodând la ceva lucru de mână. Brodării de aceste, de jumătate săvirșite, se pot cumpăra în fiecare prăvălie de posamanterii.

Sărutările trebuie reduse la minimul posibil. Miresele în privința asta trebuie să fie mai puțin darnice, decât fetele încă nelogodite. La despărțire, de obicei, îi dă o sărutare mai ferbinte și-l întreabă cu drag: »Sandule, când vii iarăși?« sau: »Dacă ai ști ce dor mî-e de tine.«

Cum am mai spus, dacă pe respectivul nu-l chiamă Sandu, fata va întrebuița numele adevărat. Bărbații, cari de obște sunt mai des amorizați, vor face mai bine să le numiască peste tot numai »drăguță.« Terminul ăsta se potrivește în toate cazurile și te poate scoate din multe încurcături.

Am a juns acum la pragul căsătoriei și încheiăm cursul, căci aici se stirșește *înbirca*.

Doliu.

— Cum, doamnă, numai eri l'au îmmormîntat pe soțul d-tale și azi joci deja la pian?

— Dar numai pe clapele negre!

Teorie.

Don strajameșter greu și grav
Ascultă azi la teorie
Pe Ghiță Dop, răcut cam prost
Ce din *rigliment* nimic nu știe.

Poziția l'a întrebat,
Dar Ghiță, tufă nu vorbește . . .
Stă țepăn, par' c'ar fi de lemn,
Nici ochii'n cap nu mai clipește.

— De ce nu știi, că te mânânc,
Prescura, crucea și colacu!
— Trăiți don strașameșter eū . . .
— Să nu crâcnești că te-a luat dracu.

— Hei haimana dela oraș,
Așa-i că te-am mirosit bine?
— Sunt greu de cap . . .
— Nici un cuvînt;
Să tacî când îi vorbi cu mine.

Răspunde-mî alt-ceva acum;
Intîi, să zic, te-ai încurcat.
Răspunde-mî scurt că'n *rigliment*
Ce datorii ai ca soldat?

— Apăi . . . Trăiți! De, am să dau
Treî bani la Nașcu, doi lui Roată,
Lu Ștrul un zlot și patru bani;
Atâta tot, nimica toată.

Zestrea.

I se dusesă numele ca de popă tuns. În tot cuprinsul nu se vorbea decât de văduva cu fetele de măritat.

Trei fete, trei pietrii. Și doar erau măruțe de tot; s'ajungeau acum una pe alta din înălțime . . . nu însă și din anî. Că anîi, bată-i focu, fug de nu-i mai poți ajunge. De mult își așteptau ele norocul, norocul pribeag, da vezi că el trecea tot pe-alături — c'asa-i el — și pe la dînsele nu se abătea de loc.

Fata cea mai mică era frumoasă, decât minune mare; mijlocia slută ea, dar tot mergea; cealaltă mai stătută, urită foc, să fugi în lume și să nu dai ochi cu dînsa; te-ai fi încuscrit mai bucuros cu mama pădurî, decât să faci casă cu dînsa.

Avea ea văduva trei fete, da avea și avere.

Vine odată în peșit un băiețan mândru ca o mladă de stejar. Mama-și înșiră câte trele fetele și-l lasă să-și aleagă după plac.

Fetei celei mici îi dă un plug cu boi, un ogor de pămînt și . . . ce-o mai vrea cel de sus; mijlociei îi dă patru pluguri, două lanțuri de pămînt, și-o ulcicuță de galbeni; celei stătute de tot — ce stătută?

că era cât mă-sa — îi dă 10 boi, pămînt cât vezi cu ochii, un desag înțesat de aur și toate câte mai trebuie la o gospodărie noauă.

Flăcăul vezînd că zestrea se tot mărește, stă pe gânduri . . . Apoi se întoarce către fitoarea soacră:

— Mă rog, n'ai alta mai bătrînă?

E r o ũ.

— Mizerabilul acela a cutezat să-mî dea o palmă! Ai auzit? Dar te asigur că nu va fi în stare să-mî dea și pe a doua!

— Îl provocî la duel?

— Nu. Deseară plec în străinătate!

Din Biblie.

Când Dumnezeu vîrsa mânia
Peste Sodoma și Gomora,
Dând pradă flacărilor case
Și avuția multora,

Știa el bine că nici unul
Nu va scăpa de răsbunare,
Căci nu erau pe-atuncia încă
Societăți de-asigurare.

Micado.

Satire mărunte.

O damă tânără din societatea mai înaltă merge la spovedit, dar n'are să mărturisască pacăte mai mari. Preotul o îndeamnă să se gândiască bine.

Pe urmă, văzînd că tace, o întrebă el.

— N'ai citit nici o carte care e pusă pe »Index« ?

— Nu, — răspunde dama, — cărțile aceste le citesc înainte de ce ajung acolo.

*

X. nu de mult se întorcea singur dela o ședință a societății, a cărei membru era și el. Înaintea lui zări o damă sveltă care părea a avea aceeași cale.

Era deja spre înserate și X. nu-i putea distinge trăsurile. Se apropia însă de ea și începu a-i vorbi. Când ajunseră înaintea unui felinar, X. îi privi în față și facu de uimit doi pași îndrept.

Dama zimbi trist.

— Las, și *mie* îmi pare rău că's deja așa bătrîna.

*

Alteța Sa principesa Henriette, protectoarea grădinelor fröbeliane, vizitează într'o zi o astfel de grădină.

Copiii aũ tocmai ceva sərbătoare. Șed în trei grupuri mari: copilele mai mari de-oparte, băieții mai mari la altă parte, și într'un colț copiii mici, de ambe sexuri.

Principesa Henriette se apropie de una dintre copilele mai mari și îi zice:

— Aici șed dară copilele. Colo băieții. Și ce's acuma cei în colțul acela ?

— Știi, — îi răspunde fetița — despre aceia nu se știe încă sigur ce vor fi.

Vicleană.

Anița: — Domnule Saftu, soră mea te iubește foarte tare.

Saftu: (încântat) — În adevăr? Ce copiliță bună ești. Uite, îți dau o coroană să-ți cumperi bomboane. Dar spune-mi acum ce te-a îndemnat să mî-o spuî?

Anița: — Știi, domnul *Micu* și domnul *Strîmbu* încă mî-aũ dat câte o coroană pentru-că li-am spus același lucru.

Duș rece.

Foietul: — Ai citit deja volumul meu de poezii ?

Criticul: — Nu; iarna n'am obicei să mânânc mîncări reci.

Mărunte.

I.

Unui poet.

Versurile nu's de dinsul
Toată lumea azi o spune . . .
Și eũ tot așa ași crede,
De ar fi ceva mai bune.

II.

Despre o noră.

— Cum se poate! Cum se poate!
C'oana soacră-a observat,
— Să insulte servitorul
Par' că i-ar fi fost bărbat!

III.

Unui academician.

N'a făcut nimic în țară
Și-i bătrîn . . .
Ca ce s'a ales el dară?
— Ca Român.

IV.

Unui ziarist.

Un om el caută de mult
Ca să-l citiască, nene,
Fiind-că nu-l poate găsi
Subscrie *Diogene*.

Omar.

Ciudat.

— D-ta, domnule Constantin, ai mai mulți frați?
— Numai unul, doamnă.
— Numai unul?
— Da.
— Ciudat! Și sora d-tale îmi spunea mai dăun-
ăzi că are doi frați!

Intre prietene.

— Să mă crezi, dragă, faci rău că-l înșeli pe
bărbatul teũ în modul ăsta!
— Cum, și în alt mod poți înșela ?

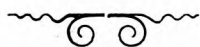
R ă s b o î.

- Ați auzit deja, dragă bărbate, că Emil se căsătorește?
 — Bine face! Mă bucur. . . . Nu l'am putut nici când suferi.

Prilej bun.

- În vremea din urmă memoria mi-a slăbit peste măsură.
 — Nu mi-ai putea împrumuta 50 coroane?

Matematic slab.

- Și mai înțelegi tu în vremile aste materiale limba iubirii?
 — Nu. Din matematică am fost totdeauna slab.

AFURISĂNIILE JUPANULUI SCHMERZENHERZ.

— Să fi thu candidat de deputat și omole tho di
incredere se fie Herr von Jonas Russu-leben din Nădlac!

— Osamintele tho se fie forte thare laudat in
Zucker-fabrik!

— Un torpilor iaponezisch se scarpine spinare tho!

— Se rehabilita pi thine numai in cealalta lume!

— Atuncî se ajunge thu a tho scop.
Chind Lauran-leben fi episcop!

Cel mai leneș.

Tatăl se adresează fiului său, un băiat foarte leneș.
— Ia spune-mi, Niță, cine e cel mai leneș la voi
în clasă?

— Nu știu!

— Mi se pare c'o știți și încă prea bine. Dar stai
să te întreb altfel: Când toți ceilalți învață cu silință
și-și scriu temele, cine stă fără să facă nimica, ci să
uită la ceilalți în loc să lucreze?

Niță se gândește puțin.

— Aha! știu! . . . domnul profesor!

Admirațiune.

De o oră în extaz
Am rămas privindu-î fața
Albă, lucie ca gheața,
Și frumosul ei obraz.

Sub corsetu-î de atlas,
Despoindu-l cu privirea,
Eū ghicesc că-î clocotirea
Patimeî, — gonit talaz.

Ved și bluza-î cea de rips
Sub feerica lumină . . .

Eū admir într'o vitrină
Bustul colorat de ghips

Iubitor de animale.

- Și-ți plac și dumitale animalele, domnule Vulpe?
- Cum nu! Mai ales potîrnicile și racii.

Matematică mai înaltă.

A. e fereasta prin care se dau biletele.

B. e șirul de oameni cari vor să-și cumpere câte
un bilet.

C. e locul unde stătea Niță la 9 ore.

D. e locul unde stătea Niță la 10 ore.

Intrebare: Ce va zice Niță, când ajuns pe urmă
la *A.* va observa că e la o fereastă unde se dau alte
bilete, nu de cele de cari el are lipsă?

Semn infalibil.

— Dragă Emil, mî-e teamă că fratele meu știe
de dragostea noastră.

— Eū sunt sigur că știe. Erî mî-a cerut împrumut
10 cor.

Neprecugetat.

Șeful de biroū e supărat foc pe ajutorul său.

— Cum, d-ta vreai să mă contrazici? Dar toată
știința d-tale o ai dela mine, măgarule!

N a i v ă .

- Inchipuie-ți numai, draga mea, am cheltuit pentru cântarea fetei mele o avere întreagă.
— Așa greu se poate desvêța de ea?

Viclean.

Săcuil: — Noa, muiere, păcălit io bine pe domniî dila gőzős. Luat io bilet de retur și venit pijos!

Din Beiuși.

- De ce ești așa năcăjită, dragă?
— Mi s'a rupt *flașneta* dela corset.
— Ce flașnetă?! Poate *blanșeta*?
— Ei, fie și blanșetă! Amîndouă sunt doară *sinagouge*.
— *Sinonime* dragă.

*

— Ai auzit, dragă, ce foc grozav a băntuit azi noapte orașul nostru.

— Nu.

— Ei, de altminteri cum să s'o și fia uzit! Pe vremea aceea sigur durmiaî în brațele lui Morfeu.

— Nu credeam, draga mea, să fii în stare să presupui așa ceva despre mine Eû nu dorm decât în brațele bărbatului meu.

Humor patibular.

- Și-ți merge reu?
— Rău de tot!
— N'ai nimic de ce te-ai putea lipsi?
— Ba da. Apetitull

Neplăcut.

- In tren.
— Cu cine am onoarea?
— Eû sunt autorul volumului de poezii »Zile negre«.
— Ah, d-ta ești autorul acelor poezii? Am citit câte-va dintre ele.
— Poate în care-va foaie?
— Nu; era pachetată în ele — salamă

D'ale copiilor.

Petriță îl îmboldește pe Ghiță și acesta cade. Sculându-se grăbește la mamă-sa și i se plânge.

— Mama dragă, Petriță e un băiat rău. M'a dat la pământ. Dar și tu primești ori ce ți-ar aduce cocostîrcul și nu stai să alegi!

Mângăiere.

Croitorul. Dar asta totuși e prea mult! De trei luni alerg după d-ta, să-mi plătești cele 30 cor. cu cari îmi datorești și mereu mă amâi, că n'ai bani! Iar acum șezi înaintea mesei încărcate de pähare.

Țuristul: Mângăie-te, dragul meu! Și crișmarului îi rămân dator.

Soție credincioasă.

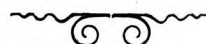
- Ei, ce nevastă drăguță ai, frate!
— Și credincioasă pe lângă aceea!
— Cum se si cuvine.
— De trei ori a fugit cu prietini de-ai mei, si de 3 ori s'a rentors.

Loc potrivit.

Bărbatul: — Și cum îți place ținutul ăsta, dragă nevastă?

Nevasta: — N'am cuvinte!

Bărbatul (voios): — Ne vom așeza aici! Aici îmi voi zidi o casă.

Ploier familiar.

— De ce umbli cu ploier, Petriță? Nu ploauă doară.

— Ce să fac? Dacă ploauă îl ia tata; dacă e soare îl ia mama; eu dară numai pe vreme de asta îl pot purta.

La sate.

Crișmărița: — Auzi numai bărbate! Străinul acela a lăsat jumătate din friptură pe blid. Zice că nu-î proaspătă.

Crișmarul: — Trebuie că-iceva domn mare. Socotește-î prețuri îndoite.

Informațiuni necontrolabile.

— E vorba că din prilejul unui iubileu se va reprezenta în Oradea-Mare comedia »Mâța cu clopot« de d-nul *Vulcan*.

— Ouele clocite și merele putrede sunt d'o vreme foarte căutate pe piața din Orade.

*

— Domnul Academician *Vulcan* a luat parte la reprezentația arangiată în palatul regal din București.

— Ușierul palatului regal din București în dimineața după reprezentație a găsit între francii capătați bacșiș, — un nasture de pantalon.

*

— Guvernul României a licvidat pe seama »celui mai sărac ziarist român din Ungaria« 5000 lei subvenție.

— Prin Orade circula vești miraculoase despre pompa cu care un oare-care academician român și-a arangiat — al patrulea salon.

Poșta Redacției.

Minor. Eî las, și altora li s'a întâmplat, de li-a fost necredincioase idealele! Asta încă nu-ți dă cuvînt să scrii versuri, și încă versuri — slabe.

Amorizat. Cum trebuie să declari amor? Așa încât cea la care îi declari să te crează. Altminteri nu importă de-î faci declarația asta în genunchi sau stînd drept, cu mâna pe inimă. Lucrul principal e să te crează.

Loby. Pe cât de lungă, pe atât de slabă.

Sau-sau. »Sau în foaie, sau în foc.« Ba nu! »Nici în foaie, nici în foc« ci în coșul de hîrtie.

Ași merge. . . . Poftește; drum bun.

Est. De când ți-am citit versurile, începem a ne revolta în contra învățămîntului obligativ. Eî, nu pentru aceea înveți a scrie ca să scrii versuri — slabe!

Julian. Ești ineshauriabil! Ultimul d-tale făt literar: *Mama* e tot atât de reușit ca și ceialalți.

Lasă-mă să dau în el,
Să-l bat că e copilul meu.
Voi nu-l cunoașteți, e-un mișel
Păcat că-l ține Dumnezeu.

Eû l'am crescut de-atîta ani,
L'am îmbrăcat și l'am hrănit,
Mî-am dat averea și-ai mei bani
Și pofta î-am îndeplinit . . .

Și astăzi umblă sdrențuros
Și scrie versuri și prostii . . .
Îs mamă, vaî și-î dureros
De rîsul lumii tu să fii.

Bagseamă bătaia n'a fost de ajuns. Alte douăzeci și cincî, stimabilă mamă . . . și fără milă.

Ariosto. »E vremea să ne scuturăm de pe *grumazi* pîatra asta grea, ce ne apasă *inima*« . . . Ba, e vremea să contenești cu scrisul, sau să te angajezi de colaborator la *Enciclopedia* d lui Diaconovici.

Cititor. Ești nedrept. Guvernul va purcede față de cetățenii în restanță cu darea, cu cea mai mare conveniență. Înșirăm numai câte-va favoruri: 1. Dările se vor putea plăti *ori cînd*, — dimineața dela 8—12 ore. — 2. Dările se primesc în ori ce bani: aur sau hîrtie. — 3. Camătă nu se cere, decât dacă nu plătești darea la vreme. — Dar înafară de aceste mai sunt și altele multe.

Aslan. Dacă nu ți-am răspuns nimic, se vede, cu nu li-am primit.

Trist. Adevărat că-î trist.

Anonim. Nu numai numele nu ți-l vom descoperi, dar nici fătul poetic. Suntem, precum vezi, mai discreți decât ai crede.

E. G. d. Erau șapte strofe, am citit însă numai una. Și de asta ne pare rău.

Nicu. »Dacă nu . . . la coș.« Fie voia ta!

L. (S.) *Incerarea* de a comite o crimă e deja crimă, dar *încercarea* de-a scrie o poezie, pe departe nu-î poezie.

»O idee bună.« Te înșeli.

Sandu. »Milă« cu »rădăcină« rimează tot așa de potrivit ca »Vulcan« cu »Academie«.

Ibis. Pentru ce n'au oare filozofii soții frumoase? — Eî, pentru-că pe lingă o femeie frumoasă te lasă filozofia.

Cobuz. Cam prea decoltată e epigrama d-tale: »*Rivalii*«

Te mirî cum de X. nu prinde
Pe »Cutare« la nevastă?
Eu mă mir cum de »Cutare«
Nu-l prinde pe X. odată.

